

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 maja 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, zasądził od (...) S.A. w W. na rzecz I. Ś. kwotę 10.311,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od 20 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu

Apelację od powyższego wyroku w części uwzględniającej powództwo co do kwoty (...),50 oraz co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu wywiódł pozwany, podnosząc następujące zarzuty:

a. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

. art. 233 §1 kpc w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę

materiału dowodowego, w szczególności informacji o zasadach likwidacji

szkód oraz zaświadczenia (...) sp. z o.o., a w konsekwencji uznanie, iż pozwana nie wykazała, że współpracuje z warsztatami stosującymi stawkę 60 zł netto/ rbg, podczas gdy z materiału dowodowego wynika wprost, iż pozwana poprzez umowę z (...) sp. z o.o. gwarantuje możliwość naprawy pojazdu przy zastosowaniu stawki 60 zł netto/rbg;

- art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną w nie swobodną ocenę materiału dowodowego, w szczególności dokumentacji pojazdu znajdującej się w aktach szkodowych, a w konsekwencji uznanie, iż jedynie naprawa samochodu marki J. przy zastosowaniu części nowych oryginalnych gwarantuje przywrócenie stanu sprzed szkody, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzić winna do wniosku, że z uwagi na wiek pojazdu stan pojazdu sprzed szkody przywróciłaby naprawa wykonana przy użyciu części nowych oryginalnych niesygnowanych logo producenta pojazdu (tzw. części (...));

co miało bezpośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i uznanie za zasadne roszczenia powoda o zapłatę dalszej kwoty odszkodowania;

b. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 354 § 1 i 2 k.c. i art. 826 § 1 k.c. poprzez ich

niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym sprawy, a w konsekwencji uznanie, że jedynie naprawa samochodu marki J. z zastosowaniem technologii napraw, jaką zaleca producent pojazdu i przy użyciu części, których jakość i właściwości gwarantuje producent pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, podczas gdy stan taki możliwy jest do osiągnięcia również przy naprawie pojazdu z zastosowaniem technologii napraw, jaką zaleca producent pojazdu i przy użyciu części nowych oryginalnych niesygnowanych logo producenta pojazdu (tzw. części (...)) oraz naprawie wykonanej przy zastosowaniu stawki 60 zł netto / rbg;

Na podstawie powyższych zarzutów pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części i stosowne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Nie potwierdził się zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., Sąd I instancji bowiem w sposób wszechstronny ocenił materiał dowodowy i na jego podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku, II URN, publ. OSNC 1980 nr 10 poz. 200). W orzecznictwie podkreśla się również, że kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (zob. postanowienie SN z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, publ. Program Komputerowy Lex nr 53136). Pozwany nie wykazał, że Sąd wyprowadził z materiału dowodowego wnioski, które są nielogicznie i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, dlatego uznać należy, że ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i nie została skutecznie podważona. W szczególności, nie budzi zastrzeżeń przyjęcie przez Sąd I instancji jako punktu wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania, wyceny kosztów naprawy pojazdu w wariantcie uwzględniającym ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta oraz stawek za roboczogodzinę w autoryzowanych stacjach obsługi. Miarodajne w tym względzie okazały się bowiem wnioski płynące z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Z tych względów, techniczna możliwość naprawy samochodu przy zastosowaniu części nieoryginalnych, nie stanowi argumentu na rzecz dokonania ujemnej korekty wyceny kosztów przywrócenia samochodu powoda do stanu poprzedniego. Pamiętać wszakże należy, iż w świetle dominującego w orzecznictwie poglądu, poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne. Dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. W tym miejscu należy odwołać się do utrwalonej już linii orzecniczej, zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wprawdzie nie można z góry wykluczyć, że zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części sygnowanych logo producenta spowoduje jednak wzrost wartości pojazdu jako całości. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać jednak zakład ubezpieczeń. Skoro bowiem, z reguły wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu, to tylko wykazanie przez zobowiązanego do ustalenia i wypłaty odszkodowania, że w konkretnym wypadku jest inaczej pozwala na zmniejszenie odszkodowania. W sytuacji z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, pozwany nie zdołał tej okoliczności wykazać. W ocenie Sądu Okręgowego ponadto, Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż niemożliwa jest naprawa przedmiotowego samochodu przy zastosowaniu stawek roboczogodziny na poziomie 60 złotych jak tego chciała strona pozwana.

Zdaniem tego Sądu pozwany nie udowodnił w sposób przekonujący, że taka naprawa jest możliwa z tego względu, że sam fakt przytoczony przez pozwanego, że ma on umowę z firmą podejmującą się naprawy w oparciu o takie stawki w konfrontacji z opinią biegłego w tym zakresie nie może być uznana jako udowodnienie takiego faktu, jako, że wskazanie samej umowy nie może skutkować, że przy zastosowaniu takich stawek skuteczna naprawa jest możliwa w przypadku samochodu powódki z uwagi na jego markę.

W rezultacie chybione okazały się zarzuty prawa materialnego. Wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy trafnie uznał, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu należące do powódki wiązały się z wykorzystaniem nowych części oryginalnych sygnowanych logo producenta. I przy zastosowaniu stawek roboczogodzin stosowanych w autoryzowanych stacjach naprawy. Prawdopodobności powyższego stwierdzenia w niczym nie podważa obowiązek współpracy powódki z ubezpieczycielem w zakresie minimalizacji rozmiaru szkody, gdyż z przyczyn dotychczas omówionych nie ogranicza on jej prawa do żądania zasądzenia kosztów naprawy pojazdu z użyciem części sygnowanych logo producenta. Zważywszy także, że pozwany odpowiadał w granicach odpowiedzialności sprawcy wypadku, a powodowi przysługiwało

zgodnie z art. 363 § 1 k.c. uprawnienie do wyboru sposobu naprawienia szkody bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Podkreślenia jednocześnie wymaga, że obowiązek zapłaty sumy pieniężnej nie jest uzależniony od dokonania naprawy pojazdu przez poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle to uczynił albo zamierza to uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym obojętny pozostaje fakt, że w niniejszej sprawie powódka mogła dokonać naprawy pojazdu przy użyciu używanych części, skoro przywrócenie go do stanu sprzed wypadku wymagało zamontowania nowych części oryginalnych, sygnowanych znakiem producenta

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c